

Doma in po svetu

PREGLED NAJVAŽNEJŠIH DOGODKOV

Walter Mondale naj bi bil premagal Ronalda Reagana v predsedniški debati preteklo nedeljo zvečer — Nov zagon za demokrate?

WASHINGTON, D.C. — Preteklo nedeljo zvečer je bila v Louisvillu, Kentucky prva debata med predsednikom Ronaldom Reaganom in njegovim demokratskim tekmecem Walterjem Mondalom. Debata je bila televizirana in je trajala skoraj dve uri. Kandidata sta odgovarjala na vprašanja, ki so jih stavili trije novinarji. Tema te debate je bila izključno o gospodarski in socialni politiki. Druga debata, ki bo 21. oktobra, bo o zunanji politiki.

Splošno mnenje političnih analitikov je bilo, da je v tej prvi debati Mondale premagal Reagana. Mnogi republikanci to tudi priznavajo, poudarjajo pa, da je Reaganova prednost pred Mondalom tako očitna, da bo predsednik zmagal na novembrskih volitvah z veliko večino. Opazovalci Reagana so rekli, da je bil predsednik manj sposoben v debati z Mondalom, kot so pričakovali, predvsem pa prevladuje mnenje, da je bil Mondale veliko boljši, kot je bilo pričakovati. V demokratskem taboru govorijo, da so mogli volivci videti z lastnimi očmi, da je Reagan res 73 let star in da bodo mnogi, ki so doslej predsednika podpirali, sedaj glasovali za Mondala.

Po debati in v kampanjskih nastopih včeraj je bil Mondale videti navdušen. Prepričan je, da je dobila z debato njegova kampanja nov zagon, ki mu celo daje resnejšo možnost zmage 6. novembra. Mondalovci so tudi prepričani o tem, da bo Mondale zmagal v drugi debati 21. oktobra, ker bosta kandidata govorila o zunanji politiki, tu pa naj bi bil Reagan ranljiv, predvsem zaradi njegove politike v Libanonu in na Srednjem vzhodu sploh.

Ugotavljalci javnega mnenja sedaj povprašujejo volivce o njihovih vtisih po nedeljski predsedniški debati. Izidi še niso znani, menijo pa, da bodo govorili o nekajodstotnem napredku Mondala napram Reaganu. V zadnjih povpraševanjih je bila predsednikova prednost namreč od 16 do 18 odstotkov, po najnovejših pa napovedujejo, da bo Reaganova prednost od 12 do 14 odstotkov.

V četrtek se bosta udeležila debate podpredsedniška kandidata George Bush in Geraldine Ferraro. Debata bo v Filadelfiji in bo tudi televizirana. Trajala bo 90 minut. Ta bo edina taka debata med Bushom in Ferraro. Včeraj je Ferraro priznala, da je zaskrbljena nad debato, da pa je tudi pripravljena.

Izraelski predsednik vlade Šimon Peres v ZDA na uradnem obisku — Danes se bo srečal v Beli hiši z Reaganom

WASHINGTON, D.C. — Ta teden se mudi v ZDA na svojem prvem uradnem obisku po prevzemu dolžnosti kot predsednik izraelske vlade Šimon Peres. Včeraj ga je sprejel državni tajnik George P. Shultz v State Department, danes dopoldne pa se bo srečal v Beli hiši s predsednikom Reaganom. Peres se zanima predvsem za znatno povišitev ameriške gospodarske pomoči Izraelu, ki se nahaja v zelo kočljivem gospodarskem stanju. Letna inflacija v državi je namreč sedaj kar 400-odstotna, brez dodatne ameriške pomoči, pravijo Izraelci, ne bo mogoče naprej.

Reaganova administracija je sicer pripravljena odobriti več pomoči Izraelu, istega mnenja je tudi zvezni kongres, ZDA pa želi

jo izraelsko obljubo, da bo Peresova vlada sama podvzela tiste politično neprijetne, a gospodarsko prepotrebne ukrepe, katerih namen je obrzdati inflacijo. Izrael je že prepovedal uvoz avtomobilov in drugih predmetov »luksuznega« značaja. Med drugim želi Peres od ZDA, da bi Pentagon nabavil več izraelskega orožja in da bi bilo pospeševano pošiljanje gospodarske pomoči.

V sedanjem fiskalnem letu, ki se je začelo 1. oktobra, naj bi Izrael prejel vsega skupaj 2,6 milijarde dolarjev gospodarske in vojaške pomoči. Vojaška pomoč naj bi znašala poldrugo milijardo dolarjev in ta vsota najbrž ne bo povišana. V Reaganovi vladi pa govorijo o dodatni milijardi dolarjev gospodarske pomoči, morda celo več.

Kongresniki želijo domov — Zapleti zaradi zveznega proračuna — Nesoglasja med konservativci in liberalci

WASHINGTON, D.C. — Člani zveznega kongresa bi radi zaključili zasedanje tega, 98. zveznega kongresa in se vrnili domov ter se udeležili volivne kampanje. Ker pa še niso odobrili zveznega proračuna, tega ne morejo storiti. Težave so nastale, ker so konservativci in liberalci sperti glede nekaterih izdatkov, predvidenih v proračunu. Tako liberalci nasprotujejo, da bi ZDA finančno podpirale oborožene gverilce, ki se borijo zoper sandinistični režim v Nikaragvi. Predstavniki obeh strani in posredovalci iščejo kompromisno rešitev.

Egiptovski predsednik Hosni Mubarak bo obiskal Jordanijo — Pred dvema tednoma sta državi vzpostavili diplomatske odnose

KAIRO, Eg. — Danes bo prispel v Amman, Jordanijo, egiptovski predsednik Hosni Mubarak. Egipt in Jordanija sta pred dvema tednoma vzpostavila diplomatske odnose, obisk je prvi te vrste od l. 1977. Jordanija je bila prekinila diplomatske odnose z Egiptom l. 1979, ko je takratni egiptovski voditelj Anwar Sadat podpisal mirovno pogodbo z Izraelom.

Polet zrakoplana Challenger se nadaljuje

CAPE CANAVERAL, Fla. — Osem-dnevni polet zrakoplana Challenger, ki ima kar 7-člansko posadko, najštevilčnejšo v zgodovini vesoljstva, se nadaljuje brez posebnih težav. Nastajajo manjše težave z opremo, vendar jim uspešno kljubujejo ali astronauti sami ali kontrolorji na zemlji. Astronavti so uspešno izpustili sond, kot kaže bo še prišlo do sprehajanja po vesolju astronautov Davida Leestme in Kathy Sullivan in sicer v četrtek dopoldne ob 11. uri. Med posadko Challengerja sta dve ženski, Sullivan in pa Sally Ride, ki je že drugič poletela v vesolje.

Iraška letala napadla velik liberijski tanker in ga močno poškodovali — V napadu ubitih 6 mornarjev, tanker pa gori

BEJRUT, Libanon — Včeraj so iraška letala prvič v zadnjih 22 dneh napadla ladjo v vodah Perzijskega zaliva. Eno od letal je izstrelilo francosko raketo Exocet, ki je zadela tanker World Knight, kateri ima nosilnost 254.000 ton. Tanker menda še gori, ubitih je bilo 6 članov posadke. Tanker se je nahajal v vodah blizu Irana, Iranci pa so že ponovno dali vedeti, da so pripravljeni napasti vsako ladjo, ki se približuje iranski obali. Iranski helikopterji in ladje pomagajo pri reševanju mornarjev, ni pa znano, ako bo mogoče požaru uspešno kljubovati.

Iz Clevelanda in okolice

Preteklo soboto zvečer je bil v Slovenskem narodnem domu na St. Clair Ave. vsakoletni celovečerni koncert »Fantov na vasi«. Tokrat so »Fantje« zapeli več novih in zahtevnih pesmi, dokaz zborovega glasbenega napredka. Na programu je nastopil tudi Alpski sekstet. Številno občinstvo je pevce in muzikante nagradilo z navdušenim aplavzom. Čestitke vsem nastopajočim in posebno pevovodju Janezu Sršenu! Bil je lep slovenski večer

(Slika: Ivan Hauptman)

Zlati jubilej DNIJ—

To nedeljo bo DNIJ pri Sv. Vidu obhajalo svoj zlati jubilej s koncelebrirano sv. mašo, ki ji bo predsedoval škof Pilla. Takoj po maši bo zajtrk za člane, njihove družine in druge. Vabljeni ste tudi vi. V petek bo izšla posebna priloga AD o zgodovini DNIJ.

Prodaja krofov—

To soboto, 13. oktobra, ima Oltarno društvo pri Sv. Vidu ob običajnem času prodajo krofov v društveni sobi farnege avditorija. Pridite!

85. rojstni dan—

Pred nedavnim je praznoval svoj 85. rojstni dan g. Dominik Gallien. Namesto, da bi se udeležil slavlja v Sterletovi restavraciji, je moral v bolnico, kjer je prestal operacijo. Sedaj okreva na domu. Ob visokim življenjskim jubileju mu čestitajo in želijo hitro okrevanje žena in prijatelji Viktorija, Pepca, Nežka, Mici, Franc, Julka, Marica, Mile, Barbara, Lili, Janez in Barbara Prostor, Ivo in Marija Ivič (Avst.) in družina Koren.

Novi grobovi

John Pirnat

Po dolgi bolezni je umrl 76 let stari John Pirnat, rojen v vasi Zales pri Sv. Trojici, mož Anne, roj. Marolt, oče Johna, Jim-a in Marthe, brat Frances Zakrajšek in Josephine Fatur, zaposlen 25 let pri AM International, vse do svoje upokojitve l. 1973, član Društva Najsvetejšega Imena pri Sv. Kristini in društva Napredni Slovenci št. 5 ADZ. Pogreb bo iz Grdinovega zavoda na Lake Shore Blvd. jutri, v sredo, v cerkev sv. Kristine dopoldne ob 9.15 in od tam na pokopališče Vernih duš. Na mrtvaškem odru bo danes, v torek, popoldne od 2. do 4. in zvečer od 7. do 9.

(Dalje na str. 3)

Slovenska šola pri Sv. Vidu—

V nedeljo, 14. oktobra, bo občni zbor staršev Slovenske šole pri Sv. Vidu, in sicer v društveni sobi farne šole. Začetek občnega zbora po ob 6. uri zvečer.

Občni zbor—

V nedeljo, 14. oktobra, ob dveh popoldne na Slovenski pristavi se bo vršil občni zbor Balinarskega krožka SP.

Rojstvo—

V četrtek, 4. oktobra, se je v Euclid General bolnici rodil ge. Mariji in g. Evanu Nunnally sinko prvorojenec. S tem sta postala ga. Pavla in g. Ivan Hauptman prvič stara mama in stari ata. Naše iskrene čestitke vsem!

Poroka—

V petek, 12. oktobra, ob pol šestih zvečer, se bosta v cerkvi sv. Vida poročila gđ. Kristina E. Mušič iz Willoughby Hillsa in Mark R. Biro iz Gates Millsa, Ohio. Mlademu paru čestitamo in jima želimo vso srečo na novi življenjski poti!

Seja jutri—

Društvo sv. Ane št. 4 ADZ ima sejo jutri, v sredo, ob 1.30 pop. v društveni sobi avditorija pri Sv. Vidu. Članice vabljenе.

Zadušnici—

Nocoj ob 7h bo v cerkvi sv. Kristine sv. maša za Jos. Strazisar ob 12. obletnici njegove smrti.

V soboto, 13. oktobra, ob 8.30 zj. bo v cerkvi sv. Kristine sv. maša za Michaela in Alice Pinculic ob obletnici smrti.

VREME

Pretežno oblačno danes z verjetnostjo dežja. Najvišja temperatura okoli 67° F. Spremenljivo oblačno jutri, zopet z možnostjo dežja. Najvišja temperatura okoli 70° F. V četrtek deloma do pretežno oblačno z najvišjo temperaturo okoli 67° F.

AMERIŠKA DOMOVINA

6117 St. Clair Ave. — 431-0628 — Cleveland OH 44103

AMERIŠKA DOMOVINA (ISSN 0164-680X)

James V. Debevec — Publisher
Dr. Rudolph M. Susel — EditorPublished Tuesdays and Fridays except first two weeks
in July and one week after Christmas

NAROČNINA:

Združene države:

\$28.00 na leto; \$14.00 za pol leta; \$8.00 za mesece
Kanada in dežele izven Združenih držav:\$40.00 na leto; \$25.00 za pol leta; \$15.00 za 3 mesece
Petkova izdaja; \$15.00 na leto; Kanada in dežele izven
Združenih držav: \$20.00 na leto.

SUBSCRIPTION RATES

United States:

\$28.00 per year; \$14.00 for 6 months; \$8.00 for 3 months
Canada and Foreign Countries:\$40.00 per year; \$25.00 for 6 months; \$15.00 for 3 months
Fridays only: \$15.00 per year — Canada and Foreign \$20

Second Class Postage Paid at Cleveland, Ohio

POSTMASTER: Send address change to American Home,
6117 St. Clair Ave., Cleveland, OH 44103

No. 77 Tuesday, October 9, 1984

Kakšen razgovor?

Najgloblji in najbolj vzvišen razlog za človekovo dostojanstvo je njegova poklicanost k prijateljstvu z Bogom že po svojem začetku in nastanku. Bog nas je iz ljubezni ustvaril in nas z neskončno dobroto ohranja. Človek pa tudi ne živi v polnosti skladno s to resnico, če svobodno ne priznava Stvarnikove neskončne ljubezni in se mu ne izroča tako, da sprejema njegov načrt in ga v življenju skuša uresničevati.

Toda mnogi naši sodobniki te najgloblje in življenjske povezanosti z Bogom ali ne dojemajo ali pa jo spoznajo izrecno zametajo, ali se celo načrtno borijo proti njej. Zato moramo sistematični, organizirani ali borbeni ateizem (marksistični ateizem, komunizem, brezboštvo) šteti med najtežja dejstva sedanjega časa.

Cerkev obžaluje (na II. vatikanskem cerkvenem zboru) razlikovanje med vernimi in nevernimi, ki ga krivično uvajajo državne oblasti s totalitarnim komunističnim sistemom in ne priznavajo osnovnih pravic človeške osebe. Cerkev zahteva za verne dejavno svobodo, da jim bo dano že na tem svetu zidati živ tempelj božji in organizirati družino božjih otrok v Kristusovi Cerkvi. Cerkev prav dobro ve, da se njeno oznanilo sklada z najbolj skritimi željami človeškega srca, ko brani dostojanstvo človeške poklicanosti k Bogu in vrača upanje tistim, ki iščejo ali obupujejo nad svojo višjo usodo. Kristusovo oznanilo — po Cerkvi — ne ponižuje človeka in ga ne spreminja v zemeljskega nazadnjaka, nasprotno: vliva mu luč, življenje in svobodo za njegov neprek. Razen in zunaj in ob tem oznanilu ni nobene druge stvari, ki bi mogla zadovoljiti popolnoma človekovo srce: »K sebi si nas ustvaril«, o Gospod, »in nemirno je naše srce, dokler ne počije v tebi« (Sv. Avguštin, Izpovedi, I, 1). Zato načrtno širjenje brezboštva (pri vzgoji, po sredstvih družbenega obveščanja, pri oblikovanju javnega mnenja in življenja, itd.), ki ne priznava vsaj enakih pravic tudi katoliški Cerkvi pri širjenju svojega pogleda na svet že v začetku onemogoča razgovor v pravem in polnem pomenu besede. Saj se oba sogovornika preveč dobro zavedata, na žalost, da gre za dva svetovna nazora, med katerima ni sprave.

Spoštovanje in ljubezen se res raztezata tudi na tiste, ki v družbenih, političnih ali tudi v verskih stvareh drugače mislijo in ravna, kakor mi. Toda ta ljubezen in dobrohotnost do človeka nas ne sme delati brezbrizne do resnice in neodtujljivih božjih pravic. Nasprotno, ravno ljubezen priganja Kristusove učence, naj resnico, ki odrešuje, oznanjajo vsem ljudem. Zato tudi zavračamo zmoto in se zavedamo, da je tudi tisti, ki se moti, predmet božje ljubezni.

H glavnim potezam današnjega sveta spada množitev medsebojnih povezav med ljudmi. K temu razvoju veliko prispeva napredek tehnike. Vendar pravi razgovor med ljudmi ne more najti svoje dovršitve v tem napredku, ampak mnogo globlje v skupnosti oseb. In ta skupnost oseb zahteva medsebojno spoštovanje do celotnega duhovnega dostojanstva. Za pospeševanje takšne skupnosti med ljudmi prinaša krščansko razodetje veliko pomoč. Poznanje božjega načrta o človeku in svetu nas privede do globljega umevanja zakonitosti družbenega življenja, ki jih je Stvarnik zapisal v človekovo naravo. Po besedah sedanjega sv. očeta, če se človeku vzame verska razsežnost in usmerjenost k Bogu, se ga s tem okrne v njegovem bistvu samem. Zato ni mogoče pravi razgovor z marksizmom na podlagi brez-

NEW YORK, N.Y. - Ko danes pišem svojo srenjsko zgodbo, smo na zadnji septembrski petek, hkrati pa je letos tudi drugi dan judovskega novega leta, ki se po njihovem kalendarju in štetju zapisuje kot — leto 5745. Nekaj z njihovo vremensko tradicijo, pa tudi z njihovo sičersnjo ni tako — kot je bilo, sta njihova dva novoletna dneva za čuda hladna in celo malce mokrotna.

Čeprav so se tudi Judje močno razpršili po Ameriškem, na Njujorškem še zmirom radi žive v getih. Stare v propadajočih mestnih predelih zapuščajo in ustvarjajo nove v boljših predmestnih predelih. Tako opazujem, da stare sinagoge propadajo, zato pa se grade nove v novih predelih, ki imajo nove judovske gete. Tudi moj Ridgewood mi takšno zgodbo dopoveduje.

Mi, njujorški Slovenci si skorajda ne moremo privoščiti nekaj takšnega. Skupnostnega preseljevanja, razen skupnostnega naseljevanja pred časom, skorajda ne poznamo. V kolikor naši slovenski ljudje v največjem njujorškem slovenskem naselju niso v zadnjih le-

Po treh letih in malce čez...

XII.

tih pomrli, so se razpršejoče razselili vsepovsod. In tudi to nam bolj in bolj hromi naše skupnostno življenje, ker vsi ti naši ljudje počasi vse manj in manj prihajajo k slovenskemu sv. Cirilu na Osmo. Mlajšim materin jezik postaja vse bolj in bolj tuj. S tem pa plahni narodna zavest.

Judovsko novo leto mi je pravzaprav vsililo to uvodno misel ne hote. In nič hudega, morda je v njej tudi nekaj poudarka prav za namen, zakaj sem po treh letih in malce čez... začel spet z zgodbo njujorške kronike, ko sem hotel dati priznanje vsem tistim, ki so na kakršenkoli način pripomogli, da se je z novo cerkveno dvorano sv. Cirila zboljšala zunanja, fizična podoba narodnega središča njujorških Slovencev. Zdaj pa je na nas, da zboljšujemo našo duhovno podobo, da si vrnemo na nek način tudi v svoji razpršenosti nekakšno trdnjšo in tudi toplejšo povezavo.

Mi njujorški Slovenci, nismo zaprti v svojem narodnem getu, ker ga nismo nikdar čisto ustvarili; napaka, napravljena v letih rojstva slovenskega sv.

Cirila, ko se je naš tamkajšnji »geto« v malem začel drobiti. Zaprti pa smo vsak v sebe. Vsak je sam s seboj tako prevzet, da za drugega nima več časa. Bolne in stare ne znamo obiskovati. Raje gremo v vas k takim, ki še niso na kakršen koli način betežni.

To sem lahko opazoval ravno v mojem naselju Ridgewoodu kar mnogo let na prenekaterih primerih, ki so se mi razvrstili od dr. Jožeta Basaja pa vse do pred tremi meseci umrle Tereze Škrabe. Ob vseh teh primerih si kot Slovenec in kot kristjan skorajda nimam kaj očitati. Ne dolgo od tega je bilo časovno obdobje, ko se je marsikomu zazdelo, da sem nastavljenec v bližini Wyckoff bolnici. Zares, prehitro pozabljamo na svoje rojake in rojakinje, ki zaradi kakršnega koli vzroka ne morejo priti več med nas zbrane pri slovenskem sv. Cirilu.

Tereza Škrabe je bila več kot štiri leta v domu za ostarele in onemogle. Bila je članica Jednotinega društva Marija Pomagaj skorajda od ustanovitve te enote KSKJ in tudi dolgoletna tajnica, ki je vestno obiskavala obolele članice. Ko pa je osamela, ostarela in onemogla z ozirom na število njenih obiskovalcev, človek ne bi mogel soditi, da je bila enkrat tako prizadevno delavna v tako številni enotini organizaciji in v farno-srenjski skupnosti slovenskega sv. Cirila.

V tem oziru moram pohvaliti Helen in posebno Karla Klezina, ki me je včasih ob nedeljah, še ves utrujen od tedenskega težkega dela, »potegnili« še tja do Forest Nursing Home-a, kjer je Tereza vsa zadnja leta bivala. Več kot dve leti in pol sem jo obiskaval po dvakrat, včasih tudi po trikrat na teden, da je lažje prešla v ta svoj po nujnosti vsiljiv način življenja. V takih primerih pa je naša njujorška narodna slovenska skupnost menda kar najbolj nevidna in neobčutena.

Ko je odhajala iz svojega v ta skupni dom ostarelih, sem ji obljubil, da je ne bom pozabil. In je zares nisem, kot da je bila moja mati. Ob svoji ostareli materi nisem tako zvesto, ker sem jo zaradi »svoje ideje«, ko mi je včasih očitala, zapustil. In tako nisem svoje matere videl odhajati iz tega vidnega sveta v tistega skrivnostnega, kateremu se prav vsi, mladi in stari, z vso gotovostjo približujemo. Ob Terezi pa sem stal še dan in pol, predno ji je bilo ukazano oditi...

Z Osme od slovenskega sv. Cirila sem ji vsak teden prinesel in prebral nedeljsko oznanilo. Ob Cvetni nedelji sem ji prinesel malo butarico, ki sem ji jo pritrdil vidno na steno, da jo je lahko gledala iz svoje postelje, dokler je še toliko videla. Zadnji dve leti, kakor je bila drugače še duševno čila, je le butarica njej pozdrav z

Srebrni jubilej zavednega slovenskega para

Pretekli mesec, 26. septembra, je minulo 25 let, odkar sta se naša naročnika Ivan in Ivanka Buh poročila v slovenski cerkvi sv. Štefana v Chicagu. Za to obletnico je bila v isti cerkvi letos 30. septembra darovana zahvalna sv. maša za vse prejete darove in milosti zadnjih 25 let zakonskega življenja, katerega je Bog blagoslovil s štirimi sinovi.

Popoldne so sinovje povabili starše, sorodnike in prijatelje na kosilo v Nikos restavracijo v Bridgeview, Ill. Po res dobrem kosilu smo se odpeljali na gostoljubni slovenski dom Pavleta in Anice Lenassi v Bridgeview, kjer imata tudi naša jubilarita svoj dom.

Ivan in Ivanka sta doma iz Horjula v Sloveniji, kjer ima ga. Ivanka še živeče starše. Tako se je par dni pred to slovesnostjo vrnila iz obiska pri svojih starših v Sloveniji. Z njo sta bili na obisku tudi njeni dve sestri, ga. Francka Lavriša in ga. Nandi Puc. Poveda-

le so, da se starši Filip in Marjana Stanovnik še kar dobro počutijo z ozirom na njihovo visoko starost. Filip jih ima namreč 83, žena pa 80. Oba naročata pozdrave vsem poznanim v Ameriki, kjer sta tudi sama živela do svoje upokojitve.

Vse tri sestre so prinesle seboj iz Slovenije zvrhan koš dobre volje in humorja ter se verjetno že dolgo nismo tako iz srca nasmejali kot ta večer. Ker so vse tri tudi dobre pevke, so nam zapele nekaj novih slovenskih pesmi, vmes pa tudi nekaj zelo starih, skoraj pozabljenih. Kar prehitro je minul večer in prišel čas, da smo se morali posloviti od naših slavljenčev in gostiteljev Anice in Pavleta.

Naj ljubi Bog nakloni našima jubilaritama v zdravju in zadovoljstvu dočakati v zakonu še mnogo srečnih let in jubilejev. Bog Vaju živi!

Prijatelj iz čikaške okolice

boštva, če ta vnaprej zanika ves svet vere in božjo ureditev sveta.

Cerkev se zaveda, da je v državah pod komunizmom ona edini pravi prostor popolne svobode. Že zaradi svojega poslanstva, ki ji nalaga dolžnost razsvetljevati ves svet z evangelijskim oznanilom in zediniti v enem Duhu vse ljudi, naj pripadajo kateremukoli narodu, plemenu ali kulturi, je Cerkev postala znamenje tistega bratstva, ki omogoča in krepi iskren razgovor. Toda pri tem se Cerkev zaveda tudi dolžnosti zvestobe do same sebe in do svojega Ustanovitelja. Zato ne more in ne bo sprejemala nobenih pogojev za razgovor, npr. z marksističnim brezboštvom, zaradi katerih bi se morala izneveriti sama sebi. Tudi ne more dovoljevati, da bi bil razgovor počelo needinosti v Cerkvi sami. Poleg tega ima Cerkev nadnaravne cilje in namene, medtem ko se komunizem pri razgovoru ne more odreči svojim neposrednim praktičnim političnim interesom, saj se povsod njegova ideologija hoče čimprej spremeniti v neizprosno prakso v obliki splošno življenjskega totalitarizma.

J. Re. (Svob. Slov., 27.IX.1984)

(Dalje na str. 3)

Čudna zvestoba nauku škofa Rožmana

WASHINGTON, D.C. - Msgr. dr. Janez Hornböck, ravnatelj celovške Mohorjeve družbe, je 14. aprila letos v *Ameriški Domovini* priobčil velikonočno voščilo naročnikom njenih knjig v Združenih državah in Kanadi, v veliki večini pripadnikom povojne slovenske politične emigracije. V svoji praznični poslanici je zapisal tudi:

»Gradnja dijaškega doma – Dom sv. Modesta (v Celovcu) – lepo napreduje... Že je javnosti znano, da bomo skupno knjižnico in čitalno sobo v novem domu posvetili našemu koroškemu rojaku in ljubljanskemu velikemu škofu dr. Gregoriju Rožmanu... Naj imajo dijaki v svojem krogu rajnega škofa dr. Rožmana – Rožmanov kip, ki ga bo izdelal prof. Gorše. Opominjal naj bo našo bodočo inteligenco, da je brezbožni komunizem največja nesreča za slovenski narod. (Tehtne pripombe k ureditvi te sobe in nasvete, kakšna naj bi bila, je v našem listu dal 15. junija njegov stalni uvodničar L.P. Op. ur.).

»V zvezi s posvetitvijo čitalne sobe in knjižnice škofu dr. Rožmanu, poudarja Mohorjeva, da ji je Rožmanov nauk o komunizmu vedno prisoten v vseh njenih odločitvah, in obžaluje, da je sprejela v knjižni dar 1983 Polanškovo povest *Križ s križi*. Poudariti pa je treba, da je ta knjiga šla med ljudi v 3000 izvodih, medtem ko je Družba sv. Mohorja v koledarjih za leto 1983 in 1984 z objavo razprav predstavnikov Zveze slovenskih društev protikomunističnih borcev v vsakoletni nakladi 8000 izvodov Mohorjanom na Koroškem, v zamejstvu in zdomstvu nudila možnost, da spoznajo, da sta obtožba bratomora in vpreganja v nacistični voz nesresnični.«

V BLAG SPOMIN

ob sedmi obletnici smrti

MARIJA BITENC

Umrla je 10. oktobra 1977.

Počivaj v miru dobra žena, mamica, tetka, sestra... v ljubezni trajni boš ostala, draga, nepozabna nam!

Žalujoči:

William – mož;
Mici, por. Grčar –
hči z možem in otroci
ter ostali sorodniki.
Cleveland, 9. okt. 1984.

To drži. G. ravnatelj pa ne omeni, da je hkratu s tem zvonjenjem po toči bila v Koledarju za leto 1983 objavljena, in tudi v 8000 izvodih šla med Mohorjane križem sveta, brezobzirna in porogljiva obramba Polanškovega pamfleta, ki jo je napisal Družbin odbornik, župnik Lovro Kasselj, lektor (izbiralec in prirejevalec njenih knjižnih zbirk) ter njen cenzor.

Nova koroška »vseslovenska in krščanska« revija *Celovski zvon*, ki tudi izhaja v založbi Mohorjeve družbe, pa v svoji drugi številki (marec 1984) med *Kulturnimi telegrami* na strani 93 poroča: »Ob slovenskem kulturnem prazniku podelitev nagrad literarnega natečaja Mohorjeve v Celovcu. Nagrajenci Januš, Polanšek, Gallob in Turk.« Ker ni znano, da bi bil Polanšek po *Križu s križi* objavil še katero knjigo, je treba sklepati, da je mohorjevsko literarno nagrado prejel prav za to svojo judeževsko pisarijo.

Je tudi pri tej odločitvi Družbe sv. Mohorja bil prisoten nauk škofa Rožmana, da je komunizem največja nesreča za slovenski narod?

Kakor vse kaže, ta »prisotnost« nič ne moti mohorjevskega vodstva, da ne bi z desnico beračilo in prejemale denar od politične emigracije, hkratu pa z levico, tudi iz njene denarja, plačevalo in odlikovalo največjega koroškega zasramovavca njenega nekdanjega tragičnega boja proti najhujšemu sovražniku slovenskega naroda.

Skratka, čudna zvestoba Rožmanovem preroškemu, vsaj za politično emigracijo še vedno veljavnemu sporočilu!

M. Javornik

Po treh letih in malce čez...

(nadaljevanje z 2. str.)

Osme prinašala. Prav tako sem ji vsako Veliko noč prinesel tak pozdrav s slovenskim pirhom sv. Cirila.

Pa tudi ob Valentinin dnevu nisem pozabil nanjo. Ob teh dnevih sem zmerom prihajal k njej s svojim in povrh še s čokoladnim srcem. Tako je bila ob zadnjem popoldnevu moja najstarejša ljubica, stara 98 let, medtem ko sem dopoldne dal svoje čokoladno srce na Osmi slovenski punčki 4 leta stari. Pa rečite, da ljubezen ni lepa in čudežna!

In Tereza je bila tudi tista moja ljubica slovenska, ki je poglala prav s svojo smrtjo, da sem se vsem spet javil iz njujorške slovenske srenje.

Ko je njen mož Jože skoraj pred petimi leti umrl, sem jaz sestavil osmrtnico za AD in Glasilo KSKJ. Ko je prišla nazaj v Ridgewood v obeh listih, sem ji jo jaz prebral, kako sem sestavil. Žalostno vesela je bila in solze so ji zalile oči, pa mi v

Na koncertu »Fantov na vasi« preteklo soboto zvečer v SND

Naša slika je bila posneta na koncertu moškega pevskega zbora »Fantje na vasi« preteklo soboto zvečer v Slovenskem narodnem domu na St. Clair Ave. tu v Clevelandu. Pred mikrofonom stoji Janez Tominc, ki

je bil tudi napovedovalec odličnega nastopa. Na sporedu je bilo več novih in tudi precej zahtevnih pesmi ter več solo nastopov. Dvorana je bila lepo zasedena.

(Slika: Ivan Hauptman)

svojem joku žalostno poreče: »Ko bom pa jaz umrla, za mene tega ne bo nihče napravil.«

»Prav nič naj vas to ne skrbi. Jaz bom to prav zagotovo naredil!« Obljubo, dana pred petimi leti, sem izpolnil, ko sem na trideseti dan Terezine smrti sestavil in oddal osmrtnico že zanjo v AD in Glasilo KSKJ.

Ko je bila ta osmrtnica napravljena in pripravljena za odpošiljatev, sem se spomnil, da sem v zadnjem času Kregarju in Langu kar parkrat obljubil, da bom nekaj napisal o novi cerkveni dvorani pri slovenskem sv. Cirilu na Osmi.

Pa sem si dejal: Ko si že nekaj opravil zaradi smrti naše najstarejše v njujorški slovenski srenji, je primerno in skoraj sveta dolžnost, da nekaj narediš še za malce večje življenje v tej neboljeni skupnosti pri slovenskem sv. Cirilu.

In tako se je začela ta moja zgodba o tem življenju: Po treh letih in malce čez..., ki naj

V BLAG SPOMIN

OB 30. OBLETNICI SMRTI
POKOJNE MAME

Marjeta Hauptman

Tri desetletja zdaj je že,
ko ustavlja se čas za te,
ko ugasnil tvoj ljubeč pogled,
besede tvoje drag mi sve't.

Pri Bogu tvoja duša biva,
ljubezen večno – srečo uživa.
Na Te je najlepši spomin,
ki nosi v srcu ga tvoj sin.

Žalujoči:

sin Ivan z ženo Paulo,
vnuka in vnukinji: Anton, Peter,
Metka in Marija.

Ali je imel Adam snaho?

Ameriška Domovina je 4. septembra prinesla duhovito šalo: Sinko vpraša očeta: »Očka, kako je bilo ime Adamovi snahi?« Očka odgovarja: »Adam ni imel snahe. To je bil raj, sinko.«

Popravek: Adam je imel vsaj dva sina, Kajna in Abela; oba sta imela žene. To so bile Adamove *snahe*. Česar pa Adam ni mogel imeti – je bila *tašča*, in – to je bil raj, sinko!

bo hkrati spominska roža na našo enkrat delavno faranko Terezo Škrabe. Ker tiste, ki sem jih prinašal ob njenih rojstnih dneh v dom onemoglosti so že onemogle in ovele... Prav tako bo v tem jesenskem hladu preminula tista lepa roža, ki sem jo dva tedna po njeni smrti zasadi s Karlom Klezinom kot prvo na njen grob. Ta spominska roža za Terezo Škrabe pa le ne bo nikdar čisto ovela.

Morda bo kdo od naših slovenskih zanamcev prelistaval že rjavele liste *Ameriške Domovine*, pa se bo morda hotel ali nehoti zadržal prav na tej strani, kjer bo natisnjen dvanajsti sestavek zapisa Toneta Osovnika: Po treh letih in malce čez... in zanj bo ta zapis čisto sveža roža, ki mu bo govorila, da je enkrat v slovenski fari sv. Cirila na Osmi živel zelo delavna faranka Tereza Škrabe...

Tone Osovnik

Novi grobovi

(Nadaljevanje s 1. str.)

Amalia Intihar

V nedeljo, 7. oktobra, je v Slovenskem domu za ostarele umrla 84 let stara Amalia Intihar, prej bivajoča na 1054 E. 176. cesti, rojena Zorman v Ljubljani, Slovenija, od koder je prišla v ZDA l. 1917, vdova po l. 1958 umrlem Victorju, mati Richarda in Victorja, 7-krat stara mati, sestra že pok. Josepha (v ZDA), Antona, Marije Trlejs, Josephine Mihlic in Julije Hrostov (vsi v Jug.), zaposlena kot snažilka pri clevelandskem šolskem si-

-Za one, ki jim pomen starih sorodniških nazivov uhaja, nekaj najbolj navadnih: *snaha* 'daughter-in-law'; *tašča* 'mother-in-law'; *zet* 'son-in-law'; *nevesta* 'bride' in 'brother's wife'; *bratranec* 'cousin'; *sestrična* 'cousin'; *stric* 'uncle'; *ujec* 'uncle, mother's brother'; *ujna* 'uncle's wife, mother's sister'.

Dobro se imejte, želi
prijatelj iz New Yorka

stemu 13 let, do svoje upokojitve l. 1967, članica PSA št. 3 in SNPJ št. 147. Pogreb bo iz Želetovega zavoda jutri, v sredo, dopoldne ob 9.15., v cerkev Marije Vnebovzete ob 10., nato na Mentor Municipal pokopališče. Na mrtvaškem odru bo danes, v torek, popoldne od 2. do 4. in zvečer od 7. do 9.

Mary Hribar

V nedeljo, 7. oktobra, je v Manor Care Lakeshore negovališču umrla 83 let stara Mary Hribar z 21930 Ball Ave., rojena v Sloveniji, od koder je prišla v Cleveland l. 1922, vdova po l. 1958 umrlem Michaelu, mati Mary Zagar, Stana in Dorothy Bradac, 7-krat stara mati, 5-krat prastara mati, članica ADZ št. 22, KSKJ št. 169, SZZ št. 10 in SNPJ št. 142. Pogreb bo iz Želetovega zavoda na E. 152. cesti jutri, v sredo, zjutraj ob 8.15., v cerkev Marije Vnebovzete ob 9., nato na Kalvarijo. Na mrtvaškem odru bo danes, v torek, popoldne od 2. do 4. in zvečer od 7. do 9.

Ernest Starman

V nedeljo, 7. oktobra, je na svojem domu na 1088 E. 176. cesti po dolgi bolezni umrl 69 let stari Ernest Starman, rojen v South Fayette, Pa., od koder je prišel v Cleveland l. 1918, mož Dorothy, roj. Schiemann, brat Louisa (Clearwater, Fla.) in pok. Charlesa, zaposlen kot varilec pri White Motor Co. 36 let, vse do svoje upokojitve l. 1972, veteran druge svetovne (Dalje na str. 4)

PAPEŽEV OBISK V BRITANSKI KOLUMBIJI

SEATTLE, Wash. - Sedanji papež Janez Pavel II. skoro ne pozna meja. Potuje s kontinenta na kontinent in vztrajno uči, opominja in spodbuja. Tokrat je potoval po Kanadi in je prišel v našo bližino, ko se je ustavil v Vancouvru v Britanski Kolumbiji. Ko je pred leti potoval po Združenih državah, do nas ni utegnil. Ko ga je misijonska pot vodila na Japonsko, je pristal na Alaski, a do tam je tudi od nas daleč.

Že nekaj dni so po časopisih objavljali navodila, pri kakšnih slovesnostih bo mogoče papeža videti in ga pozdraviti. V Britanski Kolumbiji sta bili napovedani dve postaji: slovesna maša na prostem v Abbotsfordu, na krajevnem letališču kakih 50 milj in Vancouvra, in večerno praznovanje v pokriti areni B.C. Place v Vancouvru.

Pa smo šli na pot. Do Abbotsforda je od nas nekaj manj kot 150 milj, v treh urah in pol ga dosežemo, če ne bo treba čakati na mejnem prehodu. Svarili so nas, da bi morali na pot že dan prej, da stotisoči ljudi ne bodo mogli doseči pripravljenega prostora pravočasno, čeprav vodi velika avtocesta mimo letališča in je mogoče priti čez kanadsko mejo na treh prehodih.

Poznam poti, glavne in stranske, že večkrat smo po njih vozili iz Vancouvra do Mt. Bakerja - in tudi zgrešili pravo smer v temi in megli. Tokrat so napovedovali lepo, sončno vreme brez dežja. Zgodaj zjutraj smo se odpravili. Četudi bo gneča, bomo do popoldneva na mestu; če ne bomo videli drugega, se bomo pridružili množici in sodelovali pri slovesnosti.

Avtocesta iz Seattlea je bila prazna. Ob šestih zjutraj je že zastajala reka avtomobilov namenjena v mesto. Mi smo šli v nasprotno smer. Mimo Everetta in Mt. Vernona do Bellinghama, nato po stranskih poteh do mejnega prehoda v Sumas, le nekaj milj od letališča. Nič prometa, nobenih zastankov, niti na meji ne. »Kam ste namenjeni?« »Na papežev obisk.« »Ameriški državljani?« »Vsi trije.« Kljub mojemu ne-ameriškemu naglasu. »Srečno pot.«

Kot običajno v ljudni mejni stražniki. Brez posebnih formalnosti. Pred nami se je ustavil avto s televizijsko ekipo in posnemal prehajanje skozi mejni pas. Spomnil sem se svojih pogostih potovanj preko različnih meja po svetu. Tudi čakanj in preiskav. Po-

sebno na začasnih mejnih prehodih: na poti v Saar, prehod pri Štivanu pri Devinu, pri Matamoros na mehiški meji, pa prehode v Vzhodno Nemčijo, v Češko, na Madžarsko. Meje, meje in prehodi. Kanadska meja me je presenetila, ko sem pred skoro tridesetimi leti prvič šel preko nje. Kot da bi ne bila zares.

Naprej proti letališču. Preseneča nas, da ni nikjer zastankov, opazimo sicer, da so stranske ceste zaprte, da so ob cestah napisi, da ni dovoljeno parkiranje. Reditelji nam nakazujejo pot, pričakujem, da bodo nekje začeli s pobiranjem denarja za parkiranje, pa ni nikjer nobenega znaka. Nekaj zavojev preko pokošenih travnikov, pa smo na mestu. Že od daleč je videti ogromen križ, na planjavi za njim tisoči avtomobilov, avtobusov in najrazličnejših vozil. Nisem pričakoval, da bo tako preprosto.

Nekaj hrane smo prinesli seboj, nikdar ne veš, če se bo dalo kje kaj dobiti za podzobe, čakanje v dolgih vrstah ni najbolj prijetno. Poberemo svoje stvari in se pridružimo vrsti. Ljudje nosijo seboj zložljive stole, odeje, nahrbtnike in posode s pijačo. Zgodaj je še, maša bo ob treh popoldne.

Ogromen odprt prostor, razdeljen v zaprte ograde. Nekaj jih je bilo že polnih, menda je 50 tisoč ljudi prenočilo na mestu, da si zagotove boljše prostore. Dodelili so nas ogradi, dobili smo znake za dodeljeni prostor, nato smo za nekaj ur prosti. Čakanje je sicer dolgo, vendar nas je spremljalo petje, molitve, sprehodili smo se po vsem ogromnem prostoru in ugibali, če bomo videli papeža od blizu. V bližini smo odkrili pristajališče za helikopterje, sklepali, da bo papež tam pristal. Končno smo v tiskanem programu zasledili začrtano papežovo pot skozi množico. Torej bo šel mimo naše ograde, tako je urejeno, da ga bodo skoro vsi prisotni lahko videli od blizu.

Razkropljeni oblaki so se od časa do časa toliko razmaknili, da nas je obsijalo sonce in nas ogrelo. Ogromna zgradba pred nami, oltar visoko nad ravnino, oddeljeni prostori za duhovščino, posebne goste, pevce, Kolumbove viteze, obdani z modrimi in rumenimi zastori in pregradami, vse v pričakovanju.

Ko se je približala ura papeževega prihoda, so se odmaknili oblaki in nas je zajelo sonce. Vedno številnejši avtomobili in motocikli s policijo,

vojaškimi osebnostmi, reditelji in organizatorji, nad nami helikopterji in njihovo brnenje. Napovedovalec pripoveduje, da je papež prispel do Vancouvra, da je na poti do Abbotsforda in da bo kmalu na mestu. Helikopter za helikopterjem pristaja, ugibamo, v katerem je papež. V enem od njih, tistem, ki je nekaj dalje krožil nad množico, ujamemo belo haljo. Torej je došel.

Papež je v zaprtem posebnem vozilu počasi prehajal skozi množico. V zadregi si, ali naj ga pozdraviš s tiho zbranostjo ali z navdušenim ploskanjem. Za marsikoga je ta stik z živim papežem edinstveno doživetje, ne bi ga hotel zamuditi. V daljavi je videti poljske in hrvaške zastave (z grbom, brez rdeče zvezde), papež se ne ustavlja, le blagoslovlja in pozdravlja. Ko je mimo nas, se ljudje oddahnejo. »Da ga le nismo zamudili!«

Pol ure je trajalo to srečanje množice s papežem. Cenijo, da je bilo skoro 200 tisoč prisotnih, prostor je bil pripravljen za pol milijona.

Kmalu nato se je pojavil na visokem odru. Ne moreš ga zgrešiti, četudi je videti od daleč kot majhna točka v dolgi vrsti dostojanstvenikov. Škofovska palica se zablesti v soncu, belo oblačilo vihra v vetru. Vancouvski škof mu izreka dobrodošlico v pozdrav, mogočni papežev glas zajame množico, ko se mu zahvali ter pozdravi vse prisotne, ki so prišli od blizu in daleč. Tudi nas iz Združenih držav se spomni. Posebej pozdravlja Ukrajince vzhodnega obreda.

Slovesna maša - z molitvami v angleščini, francoščini in latinščini - spremlja petje ogromnega zbora, vrstijo se, a ne morejo zajeti sodelovanja množice, na odprtem prostoru se glasovi izgubljajo in jih zvočniki preglasijo. Daritvene prošnje si slede: v kitajščini, ukrajinsščini, poljščini, italijanščini, nemščini, francoščini in angleščini, zunanji znak mednarodne skupščine in papeževe brige, da so ji priznane pravice uveljavljanja. Slovencev nas je bilo premalo, da bi bili opaženi. Morda kdaj drugič, morda kje drugje.

Pridiga o veseljstvu Cerkve in pomembnosti Kristusovega srca za sodobno življenje in delo Cerkve. Nekaj ljudi je bilo razočaranih, ker so pričakovali, da bo ponovil svoje trditve o pravičnosti, o pravici do življenja nerojenih, o dolžnosti do revežev in zatiranih. Kasneje smo brali, da je o tem govoril zvečer. Jasen, počasen govor, mogočen glas prvega pastirja se izgublja do obzorja, prekrije ropot helikopterjev in neprestani ropot avtomobilov.

Ob povzdigovanju je vse utihnilo. Stara ali nova liturgija? V Rimu in ob tem obisku ujamem, da ima ob papežu latinščina še vedno mesto v Cerkvi. Zakaj je nima drugod?

Obhajanje gre hitro od rok. Tisoči duhovnikov se razpre-

dejo po letališču, papež pri oltarju obhaja sto izbranih. V spomin mi prihaja evharistični kongres v Ljubljani, ko je nekaj sto duhovnikov v dolgi vrsti prišla izpod paviljona na stadionu in šla med množico. Takrat se mi je zdelo, da je bila vsa Slovenija prisotna, danes vem, da je tod v Abbotsfordu še enkrat toliko ljudi.

Ob koncu se papež zahvali vsem, posebej pozdravi poljske in ukrajinske prisotne, nato po zahvalni pesmi odide v sprevedu, maha v pozdrav z visokega odra, dokler ne izgine v množici. Nekaj minut nato se dvigne helikopter na pot do Vancouvra.

Doživetje. Velikokrat smo videli te slovesnosti na televiziji, tudi slike od blizu, slišali na radiju in televiziji papežev glas, a videti od blizu v barvni podobi resničnosti, je doživetje, ki ga ne bo mogoče pozabiti. Pričakovanje je velik del tega doživetja, živ stik z živim papežem je njegov višek.

Ni se nam mudilo domov. Zasneženi vrh Mt. Bakerja se je za nekaj minut prikazal med oblaki, zahajajoče sonce je rdečilo zapadno obzorje, tisoči avtomobilov in avtobusov so silili v ozke ceste in je poteklo uro in več, predno je promet stekel. Noč se je spuščala, ko smo prešli mejo, na hitro in brez zadrževanja. Torej, 18. septembra 1984 nam bo ostal v spominu. Papež Janez Pavel II. je vodnik, ki mu je vredno slediti. Četudi mu nismo mogli stisniti roke v pozdrav, ga v mislih držimo za roko in se priporočamo: »Da bi ga Bog še dolgo ohranil med nami!«

Jože Velikonja

Novi grobovi

(nadaljevanje s 3. str.)

vojne, član Kluba slovenskih upokojencev v Euclidu, Klub Ljubljana, ABZ št. 37, SNPJ št. 614 in Friendly Club v Euclidu. Pogreb bo iz Želetovega zavoda na E. 152. cesti jutri, v sredo, v luteransko cerkev sv. Janeza na E. 176. cesti in Nottingham dopoldne ob 10.30 in od tam na pokopališče Knollwood. Na mrtvaškem odru bo danes, v torek, popoldne od 2. do 4. in zvečer od 7. do 9.

Frances Percie

V četrtek, 4. oktobra, je na svojem domu v Euclidu nenadno umrla 76 let stara Frances Perčič, rojena Bresar, žena Franca, mati Filipa, Janeza (Jug.), Maria, Franka, Michaela, Wilme in Olge, 12-krat stara mati, 2-krat prastara mati, sestra Jožeta (Kanada), Angele (Jug.) ter že pok. Franca, Andreja, Janeza, Micke Bresar, Johane Bresar in Marije Bresar. Pokojna je bila rojena v Kranju, Slovenija in je prišla v ZDA l. 1949. Bila je zaposlena več kot 20 let pri Morrison Products. Bila je članica oltarnega in rožnvenškega društva pri Mariji Vnebovzeti ter društva sv. Jožefa št. 169 KSKJ. Pogreb je bil iz Grdinovega zavoda na Lake Shore Blvd. včeraj, v ponedeljek, v cerkev Marije Vnebov-

zete in od tam na pokopališče Vernih duš.

Elizabeth Smolic

V četrtek, 4. oktobra, je v Slovenskem domu za ostarele, kjer je živela zadnje leto dni, umrla 88 let stara Elizabeth Smolic, rojena v Žužemberku, Slovenija, od koder je prišla v Cleveland l. 1920, vdova po l. 1967 umrlem Josephu, mati Josepha ter že pok. Anthonyja, Betty Novak in Molly, 6-krat stara mati. Vsi bratje in sestre so že pokojni. Bila je članica oltarnega in rožnvenškega društva pri Mariji Vnebovzeti in članica ADZ št. 22. Pogreb je bil iz Želetovega pogrebnega zavoda na E. 152. cesti včeraj, v ponedeljek, v cerkev Marije Vnebovzete in od tam na Kalvarijo.

Angela Slemc

V soboto, 6. oktobra, je umrla Angela Slemc, rojena Jenko, žena Franca, mati Angele Hribar, Millie Odar, Vida, Felixa in Franca (pok.), 9-krat stara mati, 2-krat prastara mati, hčerka Jožeta in Frančiške, roj. Lužar, Jenko (oba že pok.). Vsi bratje in sestre so že pok.: Mici Rojina, France Rahne, Mane Ocep in Kati Jenko (vsi v Jug.), France Jenko in Janez Jenko (oba v Chisholmu, Minn.) ter Miha Jenko (Senegallija, Italija). Pogreb bo iz pogrebnega zavoda Zak, 6016 St. Clair Ave., danes, v torek, dopoldne ob 9.30., v cerkev sv. Vida ob 10., nato na pokopališče Vernih duš.

MALI OGLASI

Lepo, novo enodružinsko hišo z urejenim vrtom v mirnem predelu središča Brežic, v bližini vseh trgovin, prodam. Površina 186 kv.m. Primerno za bivanje starejših oseb - Čateške toplice 2 km. Cena okoli \$120.000. Informacije po telefonu. Brežice, Slov. 068-61-215. (77-80)

V NAJEM

Tri sobe, neopremljene. Kličite 391-4914 po 4. uri pop. (77-80)

FOR RENT

6 sob, spodaj. Ogrev s plinsko pečjo. Garaže. E. 74. csta. Pokličite tel. 944-2043. (77-78)

STANOVANJE V NAJEM

spodaj, z garažo, blizu Marije Vnebovzete. Pokličite tel. 531-6879 (77-80)

Apt. for Rent

E. 74 St. Lge 2 bdrm apt. New carpeting thruout. Appliances and air conditioning. No Pets. \$200 plus security. 531-7282. (76-77)

Going to Slovenia?

Taxi, Chauffeur, Guide Service. Very reasonable rates. Call Joseph at 951-7544. (74-83)

T.K. General Contractors, Inc.

Predelujemo kuhinje, kopalnice, delamo strehe, »driveways«, nove garaže in vsa potrebna gradbena dela na hišah ali poslovnih stavbah. Hiše barvamo zunaj in znotraj in tapeciramo. Zidamo tudi nove hiše in poslovne stavbe. - Vprašajte za brezplačen predračun! -

- 831-6430 -

Kanadska Domovina

Otmar Mauser:

Obisk papeža Janeza Pavla II. v Kanadi

Slovesnosti v Midlandu
in sv. maša v Torontu

Midland leži dobrih 80 milj severno od Toronta ob Georgian zalivu in velik predel ozemlja ob južni obali zaliva se imenuje Huronija, imenovan tako po nekdanjih prebivalcih, ki so živeli tam, namreč Huronci. To je indijansko pleme, ki je sprejelo francoske misijonarje leta 1626, ki pa so zapustili »Novo Francijo« potem, ko je padla v roke Angležem leta 1629. Vrnili so se leta 1634 in vzpostavili na trdnjeh podlagi svoj misijonski delokrog.

Ob izlivu reke Wye so zgradili misijonsko postajo »Sainte-Marie, dom miru«. Pod vodstvom jezuita in misijonarja Jean de Brebeuf-a so francoski misijonarji pričeli s svojim misijonskim delovanjem. Na tej postojanki je bila ustanovljena prva bolnica in prva farmacija, prva eksperimentalna kmetija, prvo svetišče Jezusovega zakramenta, prvo krščansko pokopališče, prvi center za socialno pomoč in prvi kanal, ki je graditeljem Panamskega prekopa in Wandskega prekopa služil kot vodilo, kako z zapornicami dvigati ali spustiti ladje v višje ali nižje vode. Danes to imenujejo »locks«.

Midland je postal znamenit zaradi teh francoskih misijonarjev. Šest od njih je umrlo mučeniške smrti. Iroquoi indijanci so ujeli očeta Brebeuf-a in Lalemanta v St. Louis, nekaj milj od Sainte-Marie 16. marca 1649 in jih odpeljali v sv. Ignacij. Naj zgodovinar pove, kako sta umrla.

»Brebeuf, po naravi močan in velik človek, je bil privezan na kol, ožgan od nog do glave. Njegova spodnja ustnica je bila z nožem odrezana. V grlo so mu porinili razbeljeno železo. Okrog vratu so mu obesili razbeljene sekire in v znak krsta, so mu čez glavo zivali vrelo vodo. Ker ob vseh teh mukah ni pokazal nobenih bolečin, so z njega pričeli rezati meso, izrezali njegovo srce in pili njegovo kri. (Indijanci so verovali, da se duh takega junaka preseli v njihova telesa).

Oče Lalemant, ki fizično ni bil sposoben podnesti mučenje kot njegov sobrat, je bil na pol pečen še mučen celo noč in končno usmrčen.« Drugi jezuiti, ki so slične smrti umrli, so bili oče Daniel, Charles Garnier, Noel Chabanel in Isaak Jogues. Dva laična brata, René Goupil leta 1642, in Jean de la Land leta 1646, sta doživela isto usodo.

Po tem navideznem porazu so francoski jezuiti zažgali svojo misijonsko postajo in se preselili na otok sv. Jožefa (danes poznan kot Kristjanski otok) v Georgian zalivu. V

II.

enem letu pa so bili prisiljeni zapustiti tudi ta otok zaradi pomanjkanja hrane in se vrnili v Quebec s svojimi spreobrnjenimi Huronci. Tako danes le nekaj ponosnih in podjetnih potomcev nekdanjih Huroncev živi v provinci Quebec, potem ko so bili domala iztrebljeni od raznih evropskih boleznih in Iroquoi indijancev.

Poleg obnovljene misijonske postaje, ki jo je ontarijska vlada iz zgodovinskih ozirov v detajlih rekonstruirala, je bila ne daleč od te postojanke zgrajena lepa božjepotna cerkev, posvečena tem kanadskim mučencem. Pomen te božje poti ima tudi za nas Slovence svojo privlačnost. V spomin našim slovenskim mučencem smo tam pred desetimi leti postavili spominski križ, ob katerem se vsako leto zbiramo in se spominjamo mučeništva vseh, ki so v močni veri umirali nasilne smrti.

Ta sveti kraj je Janez Pavel II. obiskal v soboto, 15. septembra zgodaj zjutraj, ko je s helikopterjem odletel iz Toronta za nekaj ur, da si je ogledal kraj in s tamkajšnjimi prebivalci podoživel zgodovinske dogodke, ki so se tam odigrali, ko je bila ontarijska provinca še divjina.

Sv. oče si je najprej ogledal misijonsko postajo »Sainte-Marie among the Hurons«, kakor se danes imenuje. Tam so ga sprejeli kurator ontarijskega muzeja in študentje, ki tam nastopajo kot misijonarji in laični sodelavci, so mu razkazali za palisadami zgrajeno misijonsko utrdbo in mu razlagali življenje prvih misijonarjev-pionirjev, ki so prišli med Huronce. S posebnim zanimanjem si je ogledal vodni kanal, po katerem so misijonarji prihajali in odhajali na svoje misijonsko delovanje v okolici po reki Wye, iz katere je kanal vodil v notranjost postojanke. Obiskal je grobova očeta Brebeuf-a in Lalemanta, ki sta tam pokopana in na njih grobovih pomolil.

V indijanskem predelu postojanke sta ga pričakali dve indijanski deklici v svojih slikovitih nošah in ga povabili, da si ogleda »Long house« (dolgo kočo), kakršne so Huronci gradili, da so se obvarovali pred dežjem in mrazom. To so dolge, v loku zgrajene stavbe, pokrite z lubjem. Ob notranji steni so na obeh straneh zgrajene dvonadstropne postelje (bunk-beds), med njimi pa širok hodnik, kjer so prebivalci teh koč kurili ognje za kuho, peko in toploto. Dim je uhajal skozi odprtine v stropu. Za udobje so na posteljah rabili medvedje in druge kože,

prav tako za sedenje okrog ognjišč.

Tu, sredi take indijanske kočice, se je papež Janez Pavel II. vsedel z obema indijanskima deklicama v spremstvu kardinalov in škofov in se z njima prisrčno pogovarjal. Razlagali sta mu, kako so Indijanci v teh kočah živeli in sv. oče ju je z zanimanjem poslušal in ju tu in tam vprašal za podrobnejšo razlago. Videlo se je, s kakšno ljubeznijo in dobroto je Janez Pavel II. stisnil k sebi obe deklici ob slovesu, ko je zapustil Sainte-Marie in s svojim spremstvom odšel, da obiše cerkev kanadskih mučencev.

Na strmih stopnicah, ki vodijo v cerkev, so ga pričakali Kolumbovi vitezi v svojih slikovitih uniformah in pri vstopu v cerkev, ga je zbrana množica vernikov pozdravila z navdušenim aplavzom. Kot povsod, je tudi tu najbližnjim stiskal roke, božal in poljubljal otroke, blagoslavljal in s svojim izrazitim smehljajem osvajal navzoče. Pred glavnim oltarjem je bilo zbranih veliko pohabljenih, težko bolnih in starih ljudi v vozičkih. Med temi se je še posebno dolgo zadržal, jih tolažil, spodbujal in blagoslavljal.

Po opravljenih molitvah in kratkem nagovoru o mučeništvu in trpljenju, na katerem je zrasla katoliška Cerkev, se je papež podal k oltarju, ki je bil za to priliko zgrajen na prostem, da bi tako čimveč ljudi lahko prisostvovalo njegovi sv. maši. Res se je tam zbralo blizu 200.000 ljudi, med njimi mnogo Indijancev, ki so pri maši aktivno sodelovali. V mašo so namreč vključili obred kajenja, ki ceremonialno ponazoruje štiri strani sveta: sever, jug, vzhod in zahod. Vse štiri strani sveta se pokadijo z dimom »sladke trave« (sweet grass) tako, da bi svet ostal v soglasju. Ob koncu tega obreda so sv. očetu izročili orlovsko pero, ki je po indijanskih običajih najvišje odlikovanje za junaštvo in zasluge.

V svoji pridigi je papež Janez Pavel II. posebej nagovoril zbrane kanadske domačine Indijance, naj ohranijo svojo kulturo, svoj jezik in izročila svojih prednikov. Pozdravil jih je v različnih indijanskih narečjih, kar so vsi z velikim navdušenjem sprejeli. Pri daritvenem delu maše so prinesli pred oltar darove, izdelane po indijanskih rezervacijah iz vsega Ontarija. Sv. oče je bil vidno ginjen ob tej izkazani ljube-

(Dalje na str. 6)

**Rojakil Oglašujte
v Ameriški Domovini!**

PISMO IZ ARGENTINE

IV.

BUENOS AIRES, Ar. - Vendar se je nekdo oglasil v zvezi z mojimi pismi. 11. avgusta me je namreč klical gospod Mauser, ki je bil tukaj na obisku pri sorodnikih in mi povedal, da mu je njegova gospa poslala AD, v kateri bere podatke, ki naj ne bi bili pravi. Prosil mi je, naj poiščem tisti izvod, da bova govorila - a ko sem

se vrnil k telefonu, je bilo že prekinjeno. Ker nisem vedel, kje je živel, ga nisem mogel poklicati. Naj mi torej oprostijo, upošteva pa hkrati, da sem pisano, objavljeno 10. julija, napisal 21. maja... Torej, dovolj razlogov je imel, da je v začetku avgusta lahko rekel, da se številke ne ujemajo.

Zakaj?

Vrednost ZD valute je takole rastla v l. 1984 (ob koncu meseca):

(vzporedni ali prosti kurz)		(urađen kurz)
januar	35,6000000	26,300000
februar	45,0000000	29,100000
marec	53,0000000	32,700000
april	58,2000000	37,550000
maj	65,8000000	44,050000
junij	73,5000000	51,300000
julij	82,0000000	61,800000
avgust	112,5000000	73,800000
avgust 1970	0,0004007	0,000400
avgust 1980	0,1910500	0,191400
avgust 1983	19,5000000	11,350000

Naj dodam še nekaj podatkov o inflaciji v zadnjih letih:

leto	%
1974	40,1
1975	335,0
1976	347,6
1977	160,4
1978	169,8
1979	139,7
1980	87,6
1981	131,1
1982	209,7
1983	433,7

Pri tem je treba upoštevati: od 1974 do konca marca 1976 na vladi peronisti, od aprila 1976 do decembra 1983 vojaki, od tedaj naprej radikali. Za september so predvidevali 650% letne inflacije.

Rev. Janez Dolšina iz Dulutha mi je poslal čudovito lepo spominsko podobico ob svoji zlati sv. maši. Ker nimam naslova, naj mu preko AD javno čestitam in samo želim, da bi bil še dolgo svojim vernikom ohranjen pri zdravju in z božjim blagoslovom.

Naš Srednješolski tečaj ravnatelja Marka Bajuka bo drugo leto obhajal svoj srebrni jubilej. Leta nazaj je izšlo precej izčrpno poročilo izpod peresa Tineta Debeljaka ml. v *Zborniku Svobodne Slovenije*. Če nam bo na nek način mogoče obnoviti spet redno izhajanje *Zbornika*, se bo poročilo tam nadaljevalo. Medtem se moramo pač zadovoljiti z letnimi poročili, kakor jih ob zaključku vsakega šolskega leta objavi tednik *Svobodna Slovenija*.

Naj ob letošnjem - 24. letu tečaja navedem nekaj podatkov. Vpisalo se je marca, ko se pouk začne - in traja do sredi novembra - : 163 učencev: v I. letnik 26, v II. 29, v III. 32, v IV. 34, v V. 42. Imamo tudi štiri dopisne učence iz notranjosti republike, posebej pa je

še tečaj v Slovenski vasi v Lanusu in v Barilochah ter Mendoza. Te številke bomo objavili ob koncu šolskega leta.

Pouk je vsako drugo soboto od 15. do 19.10 s tremi odmori po pet minut in enim po 15. Takrat vsi dijaki dobijo čaj in kak priboljšek, kar vse oskrbi odbor staršev. Ta se tudi pobriga, da od pobrane šolnine povrne vsaj nekaj za stroške elektrike, plina ter čiščenja, ob koncu leta pa priredi zakusko za učni zbor in starše.

Vodstvo tečaja je pri letošnjem vpisu določilo vpisnino 20.- (beri dvajset pesov), kar je danes ena petina dolarja. S tistimi fondi pokrije natis skript, ki jih pripravi med počitnicami. Te učne pripomočke potem dijaki plačajo po zmernih cenah - se pravi tečaj nima nobenega stalnega fonda, razen seveda za drobne pisarniške in poštnne stroške. Če je takó v težavi, priskočijo na pomoč starši s svojim odborom.

Od učnih moči jih je 6 v starosti od 20 do 30 let, dve od 30 do 40, osem od 40 do 60, dve od 60 naprej in ena čez sedemdeset. Od 19 jih je osem prejšnjih učencev.

Pouk obsega (v oklepaju ure):

I. razred: verouk (1), slovenščina (2), živa beseda (1), lepo vedenje (1);

II. razred: verouk (1), slovenščina (2), zemljepis (1), zgodovina (1).

III. razred: verouk (1), slovenščina (2), etnografija (1), zgodovina (1).

IV. razred: verouk (1), slovenščina (2), zgodovina (1), svetovni nazori (1).

V. razred: svetovni nazori (1), zgodovina (1), temelji družbene vzgoje (1), živa beseda (1), almanah (1).

(Dalje na str. 6)

KOLEDAR PRIREDITEV

V »Koledar« pridejo prireditve društev in drugih organizacij, ki objavljajo v »Imeniku društev« vsak mesec. Vključene so tudi prireditve, ki so v uredniškem mnenju koristne za našo skupnost.

OKTOBER

13. — Klub upokojencev v Nevburgu-Maple Hts. priredi večerjo in ples v Slovenskem narodnem domu na E. 80. St. Igra Ed Buehner orkester.

19. — Progresivne Slovenke Amerike sponzorirajo koncert Ljubljanskega okteta v Slovenskem delavskem domu na Waterloo Rd. Pričetek ob 7. zvečer.

20. — Tabor DSPB Cleveland prireja svoj jesenski družabni večer v Slovenskem domu na Holmes Ave. Za zabavo in ples igra orkester Veseli Slovenci.

20. — Pevski zbor Glasbena Matica priredi koncert v Slovenskem narodnem domu na St. Clair Ave.

21. — Občni zbor Slovenske pristave.

21. — AMLA West Park pevci priredijo mini-koncert v Slovenskem domu na W. 130. cesti. Nastopajo tudi harmonikarji. Za ples igra Ron Slogar orkester.

28. — Slomškov krožek priredi kosilo v dvorani pri Sv. Vidu. Serviranje od 11.30 do 1.30 popoldne.

NOVEMBER

3. — Štajerski klub priredi veselo Martinovanje v dvorani sv. Vida. Igrajo Veseli Slovenci.

4. — Slovenian National Art Guild priredi razstavo in prodajo ročnih del in umetnin v Briardale Community centru, Babbit Rd. v Euclidu, 12. uri do 5. pop.

10. — Fara sv. Vida priredi svoj letni banket in program v farni dvorani. Nastopajo Kres, Fantje na vasi in Al Nowak. Pričetek ob 7. uri zvečer.

10. — Belokranjski klub priredi Martinovanje v Slovenskem narodnem domu na St. Clair Ave. Igrajo Veseli Slovenci.

10. — Pevski zbor Jadran priredi svoj jesenski koncert v Slovenskem delavskem domu na Waterloo Rd.

11. — Slovenski šoli pri Sv. Vidu in Mariji Vnebovzeti se spominjata 25. obletnice smrti dr. Gregorija Rožmana.

16., 17. in 18. — Novemberfest pri Sv. Vidu.

DECEMBER

6. — Slovensko ameriški kulturni svet priredi večer s škofom Pevcem v Borromeo semenišču. Pričetek ob 6.30 zv., sv. maša ob 7., potem kratek program. Vstopnine ni.

9. — Slov. šola pri Sv. Vidu priredi miklavževanje v farni dvorani. Pričetek ob 3h pop.

1985

FEBRUAR

17. — Fara Marija Vnebovzeta priredi srnjakovo kosilo v podporo Slovenskega doma na ostarele. Kosilo bo v SND na St. Clair Ave.

17. — Slov. šola pri Sv. Vidu bo postregla s kosilom v farni dvorani od 11.30 do 1.30 pop.

MAREC

23. — Primorski klub priredi večerjo s plesom v SND na St. Clair Ave.

MAJ

11. — Slov. šola pri Sv. Vidu priredi Materinsko proslavo v farni dvorani. Pričetek ob 7. uri zvečer.

JULIJ

28. — Slov. šola pri Sv. Vidu priredi piknik na Slovenski pristavi.

DECEMBER

8. — Slovenska sola pri Sv. Vidu priredi miklavževanje v farni dvorani. Pričetek ob 3. uri pop.

Kanadska Domovina

Obisk Janeza Pavla II. v Kanadi

(nadaljevanje s 5. str.)

zgod drugim narodom, kako naj bi ljudje različnih narodnosti, ras, verskih nazorov in političnih opredeljenj živeli v harmoniji in delali skupno za dobrobit vsega človeštva.

Darove k oltarju so prinesli člani različnih etničnih skupin, ki tvorijo prebivalstvo mesta Toronta. Slovence je zastopala ga. Francka Cerar, sestra škofa dr. Ambrožiča, v slovenski

narodni noši, kar je bilo na TV posebno lepo videti.

Po dvodnevem obisku Torontu je Janez Pavel II. odletel v Winnipeg, o čemer bo govora prihodnjič. Še prej pa je v Torontu blagoslovil katedralni kamen za slovaško katedralo bizantinskega obreda, ki jo Slovaki gradijo nedaleč iz Toronta.

(Bo Še)

Najnovejše MEDDOBJE,

publikacija Slovenske kulturne Akcije (SKA)

Izšlo je Meddobje, št. 3-4, za leto 1983. Revijo izdaja Slovenska kulturna akcija v Argentini. Zaradi finančnih težav in tudi drugih neprilik, revija izhaja z zamudami. Je pa pomembna kulturna publikacija, edina, ki jo izdajajo slovenski kulturni izseljenci iz domovine.

Med poezijo in prozo, ki jo ta številka prinaša, je najprej pet sonetov Dolores M. Terseglovove in pesem misijonarja Jožeta Cukale v Indiji: O Indiji pojem. Radijsko igro »Četrtili kralj« je napisal Alojz Rebul. Četrtili kralj vznemirja Heroda, ko so ga prišli obiskat trije kralji. Nekakšno detektivsko povest je napisal Vladimir Kos z naslovom Trije ljudje.

Glavna vsebina revije so razprave in eseji, ki se vsi odlikujejo po svoji tehtnosti. Najbolj pomembna je razprava Rajkota Ložarja: O jezikovni in literarno kritični klasifikaciji koroškega windišč-idioma. V tej znanstveni razpravi Ložar zavrača Primusa Lessiaka, ponemčenega koroškega Slovenca, profesorja lingvistike v Zürichu, ki je napisal leta 1927 razpravo o koroških dialektih. Lessiak trdi v tej brošuri, da koroški dialekti nimajo nič opraviti s knjižno slovenščino. Razvijali so se zaradi različnih razmer v svojo smer in se zato po pravici imenujejo windišč. Opravičeval je germanizacijo Koroške. Ložar mu ugovarja s pomočjo modernega jezikoslovja in zavrača z različnimi, trdnimi dokazi njegove trditve. Razpravo je res vredno brati.

Drugo važno razpravo je napisal filozof Vinko Brumen: O spoznatnosti do dokaznosti

božjega bivanja. V jasni razpravi razlaga, da je Bog spoznat, za dokaze božjega bivanja je pa potrebna matematična in logična jasnost. Te pa v izkustvenem svetu v vsej celoti ni. Samo v matematičnem in logičnem področju so dokazi popolnoma zadostni in popolnoma razvidni. Ostan nam pač vera.

Pater Maver Grebenc, stercijanec, je napisal najdaljšo razpravo: Zgodovinski osvritelci samostanskih stavb. Na dolgo in široko popisuje znanstvenim aparatom zidanje, obnovo, načrte, stiške samostanskih stavb. Pater Maver je že prej pisal o Stični. Prav bi bilo, da bi vse te razprave o Stični izšle v knjigi.

Lev Detela ima med razpravami kratek odlomek: Traktat o glavi in glavah, iz dela, ki ga pripravlja in piše.

Med zapisi se Lev Detela spominja kulturnega delavca Franca Jeze, ki je nedavno umrl v Trstu. Frank Bükvič nekaj odgovarja svojim kritikom, ki ocenjujejo njegov roman: Vojna in revolucija.

Vsebinske številke so zanimive in vsi slovenski braženci in tudi drugi ljudje Ameriki po jo morali prebrati.

Napisal naš naročnik

MERE, UTEŽI

1 palec (inch)	2,54 cm
1 čevljev (foot)	30,479 cm
1 yard	91,439 cm
1 milja (mile)	1,61 km
1 pint	0,47 l
1 quart	0,95 l
1 gallon	3,79 l
1 ounce	28,35 g
1 pound	453,29 g
1 ton	907,2 kg
1 kilogram	2,2 lb
1 dozen	12

Anton M. Lavriša

ATTORNEY-AT-LAW
(Odvetnik)

Complete Legal Services
Income Tax-Notary Public

18975 Villaview Road
at Neff
692-1172

“SLOVENIA RADIO PROGRAM”

HEARD COAST TO COAST
3 till 4 on Saturday afternoons E.S.T.
on N.B.N. Cable TV systems.

PAUL M. LAVRISHA
1004 Dillewood Rd.
Cleveland, Ohio 44119

zni in pozornosti. Ko se je po končani maši poslavljaj, se je še posebej pomudil med Indijanci, se z njimi rokoval, objemal otroke in jih blagoslavljal. Kar ni se mogel ločiti od njih, toda moral je nazaj v Toronto, kjer ga je na letališču v Downsview čakala že velika množica vernikov.

Zopet v Torontu

Helikopter s papežem je s polurno zamudo pristal na Downsview letališču okrog 3h popoldne. Pol milijona ljudi je nestržno čakalo sv. očeta, ki se je kmalu po svojem prihodu v »Popemobilu« podal med zbrano množico in med vznemirjenem pozdravljanju peljal proti velikemu oltarju, nad katerim je kraljeval ogromen križ.

Tu naj omenim, da sta pri pripravi za papežev obisk v Torontu aktivno sodelovala tudi dva naša ožja rojaka, ki sta bila v pripravljalnem odboru, in sicer dr. Alojzij Ambrožič, ki je pomožni torontski škof, ter Franc Paznar, član mestnega načrtovalnega odbora. Ves potek papeževga obiska v Torontu je potekel brezhibno in se je papež potem, ko je prišel nazaj v Rim, osebno zahvalil kardinalu Carterju za tako lep sprejem in globoko duhovno doživetje, ki ga je v Torontu doživel.

Med zbrano množico so bile močno zastopane različne etnične skupine v narodnih nošah in s svojimi zastavami. V svoji pridigi je pozdravil navzoče v angleščini, francoščini, italijanščini, španščini, portugalsščini, nemščini in hrvaščini. Mimogrede je pozdravil tudi druge etnične skupine, med njimi tudi Slovence. Poudarjal je važnost ohranjanja narodnostno kulturo in izročila, ki so jih imigranti iz vseh delov sveta prinesli s seboj v to deželo. Poudarjal je, kako zelo tesno sta med seboj povezani vera in kultura in da je človek brez njih prazen in izpostavljen vabam tehnološkega napredka moderne današnje družbe. (O papeževih govorih bo posebno poglavje). Imel je pohvalne besede za Kanado, in jo dal v

Pismo iz Argentine

(nadaljevanje s 5. str.)

Da delo tečaja spremljajo po vsem slovenskem begunskem svetu, je najboljši dokaz, da je prejel nagrade za najboljše učence doslej od: dr. Petra Urbanca iz Kanade, Jožeta Guština iz Nemčije, Jožeta Komidarja iz Avstralije, pa seveda od naše tukajšnje zadrage SLOGA.

Naj končam z lepimi pozdravi vsem prijateljem in znancem pa seveda vsem bralcem

Pavle Rant

Grdina Pogrebna Zavoda
531-6300 17010 Lake Shore Blvd.
431-2088 1053 E. 62nd St.

Grdina Trgovina
S Pohištvom
531-1235 15301 Waterloo Rd.

Prof. dr. Jože Velikonja

KJE, DOMOVINA, SI?

IV.

Slovensko kulturno premoženje v svetu obstaja tudi iz materialnih sredstev, ki so bodisi bila prenesena iz matične Slovenije, bodisi ostvarjena na novo. V privatnih domovih videvaš umetnine, ki so po direktnih ali zavutih poteh dosegle novo namestitev.

Brezdvomno so umetnine v privatni lasti osebna zadeva lastnikov. Žal ni verjetno, da bi bilo mogoče zdaj ali v bližnji bodočnosti ustvariti pregled vseh Jakopičev, Pavlovcev, Jakcev in Kosov, vseh edinstvenih stvaritev slovenskih umetnikov. Dokler so te dragocenosti v domovih, kjer poznajo njih ceno, se zanje ni bati. Vendar ko lastništvo prehaja iz rok v roke, se kaj lahko zgodi, da se dragoceni dokumenti izgubljajo.

Drugo zajetno slovensko premoženje v svetu so ustanove, ki so jih Slovenci omogočili s svojimi sredstvi, pa jim danes uhajajo skozi prste in prehajajo v nova, neslovenska lastništva. Znano je, da slovenske cerkve v svetu, tako v ZDA, Kanadi in tudi v Argentini, niso slovenska last. Najbolj običajno je škofijsko lastništvo. Dokler so slovenske cerkve dovolj močne, da imajo na razpolago slovenskega duhovnika, lastništvo ne predstavlja nobenih težav.

Ko se naselbine krčijo in se cerkve poslužujejo tudi neslovensci, postane lastništvo pereče. Nobenega lastniškega prenosu ni treba, da so cerkve deljene kaki drugi nacionalni skupini ali teritorialni fari. Po tem procesu so slovenske naselbine doslej že izgubile ducat ali več cerkva, ustvarjenih s slovenskimi darovi.

Po tej poti gredo tudi ustanove, ki jih marsikdaj smatramo za temeljna središča slovenskih združenj, od slovenske kapele v Washingtonu, do slovenskega središča v Lemontu, semenišča v Adrogu v Buenos Airesu — in drugih.

Podobno se je treba zavedati, da je zajeten del tega, kar imamo za slovensko kulturno ustvarjalnost, v privatni lasti. Tako privatno lastništvo otežuje načrtovanje za bodoče aktivnosti, ker je preveč odvisno od zunanjih razlogov. Slovenski časopis *Ameriška domovina*, ki izhaja dvakrat na teden v Clevelandu, je privatna last Jamesa Debevca. Enako je s privatno last tiskarna, ki list tiskalnik preneha izdajati list, pa mu za to ni treba dajati nikomur odgovora.

Podobno je bila *Svobodna Slovenija* v Buenos Airesu do smrti Miloša Stareta njegova privatna last in je šele po smrti prešla v deljeno privatno in društveno lastništvo.

Tudi skupinska lastništva ne zagotovijo, da ostanejo s slo-

venskimi sredstvi ustvarjena središča v slovenski lasti. Navadno krajevni pravni predpisi ne dovoljujejo, da bi solastništvo ostalo izključno v rokah ene same etnične skupine. Delnice prehajajo iz rok v roke. Kulturni domovi postanejo krajevni domovi ali prenehajo biti domovi, ne da bi mogel kdo ta proces pravočasno ustaviti.

Zdamska Slovenija je misijonska dežela. Marsikdaj mi je nerazumljivo, s kakšnim navdušenjem hodijo mladi slovenski duhovniki iz matične Slovenije v Afriko in Azijo, koliko podpore jim dajejo slovenski rojaki doma in po svetu, medtem ko ostajajo slovenske naselbine po Ameriki brez duhovnikov, brez opore, ki bi jim bila nujna. Če je širjenje krščanstva v resnici njihovo poslanstvo, potem jih čaka nujno delo v strnjenih slovenskih naselbinah in posebno v razpršenih domovih.

Četudi Cerkev v Združenih državah takemu pogledu ni povsod naklonjena in čeprav škofje neradi nameščajo župnike in kaplane na fare za več kot deset let, je vendarle jasno usihanje misijonskih delavnosti med slovenskimi ljudmi problem, ki mu doslej nismo posvečali pozornosti.

Laično »misijonstvo« po podobno hodi mimo krajev in ljudi, ki bi od njihove pozornosti imeli največ koristi. Očividno so bolj pomembni kulturni obiski slovenskih pesnikov in pisateljev, ko gredo na Kitajsko ali v Indijo; če pridejo v Združene države, jih bolj skrbi, ali bodo lahko videli Disneyland in Chikaške stolpnice, kot to, da bi segli v roke slovenskim kulturnim delavcem.

Zaradi kulturnega molka, ki nas še vedno obdaja, v matični Sloveniji malo vedo, kaj zdamska Slovenija ustvarja. Tudi če se srečamo na kongresih in mednarodnih zborovanjih, malokdaj utegnemo reči kaj več kot izraze začudenja: »Kaj pa vi tukaj delate?«, kot da zdamski Slovenci ne bi imeli pravice, da se v svetu uveljavimo v svojih strokovnih področjih.

Zdamska Slovenija, sestavljena iz stotisočev ljudi slovenskega rodu, obstaja iz nepovezanih in le krajevno organiziranih skupnosti. Zato ni pričakovati, da bi iz spontanosti in izoliranih iniciativ moglo priti do koordiniranega ali konsolidiranega kulturnega dela. Tudi tam, kjer je delo med izseljenci organizirano, kot je v Buenos Airesu in po Argentini, so organiziranosti predvsem krajevne, tudi ustvarjanja predvsem krajevna, kjer so stiki med organiziranimi skupnostmi pogosto le preko osebnih poznanstev in prijateljstev. Prav zato je brezsmiselno čakati, da bo nekdo od nekod

Ljubljanski oktet nastopi v Jolietu, Ill.

JOLIET, Ill. - Podružnica št. 20 Slovenske ženske zveze vljudno vabi v nedeljo, 21. oktobra, ob 3. uri popoldne v parku Sv. Jožefa, na cestah Theodore in Raynor, na koncert Ljubljanskega okteta, ki trenutno potuje po Ameriki. Ljubljanski oktet je odlično znan po Evropi. Upam, da bodo tudi v našem mestu želi uspehe s svojim nastopom, nam pa prinesli košček Slovenije v naša srca.

Vstopnice so v predprodaji po \$5. Dobite jih lahko, ako pokličete Millie Pucel (723-7307) ali Agnes Lovati (727-3475), na razpolago bodo pa tudi pri vhodu v dvorano. Po koncertu bo plesna zabava. Postregle vam bodo kuharice s slovenskimi dobrotami.

Ves dobiček je namenjen v pomoč obnove Kipa svobode, ki bo ponovno odprt 4. julija 1986.

Na svidenje v Jolietu!

Liljana Čepon

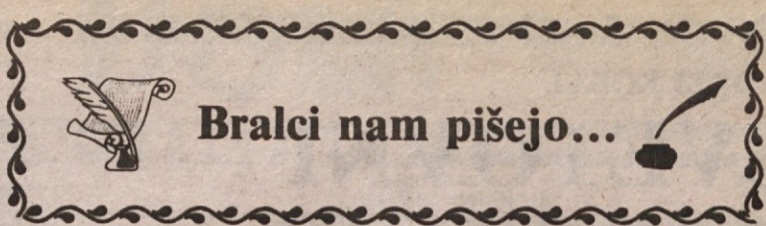
sprožil gibanje, ki naj bi privdlo do medsebojnega povezovanja, kajti edini igralci v tej veliki igri slovenske skupnosti smo mi sami. S čakanjem se ne izognemo zgodovinske odgovornosti svojega bivanja.

Organizirane in neorganizirane zdamske skupnosti so obtežene s tem, da odklanjajo marsikaj, kar bi jim bilo v korist, in se izogibajo posegom, ki bi jih krepili. Napredne organizacije — kakor tudi marsikatera konservativne — so po drugi svetovni vojni odbile stike z novimi emigranti in so si tako pospešile lastno hiranje. Podobno je zadržanje nekaterih povojnih emigrantskih skupin, ki so pokazale hrbet ne le današnji Sloveniji, ampak tudi sodobni Evropi.

Stik sam po sebi nima politične barve. Vez sicer ustvarja pogoje za pobarvani stik, vendar je vsebina medsebojnega dogovarjanja odvisna od igralca in njegovih namenov, ne pa od stika samega. Ker je v emigraciji odklanjanje stikov udomačeno, je s tem okrnjeno medsebojno posredovanje in otežkočeno že medsebojno obveščanje.

Zaradi le delne, predvsem osebne povezanosti med kulturnimi delavci v svetu, se po nepotrebnem trosijo sile, ki bi bile potrebne drugje. Ker ne obstaja inventar slovenskih ustanov, kulturnih ustvarjalcev in potencialnih kulturnih odjemalcev, je zato silno zamudno priti do temeljnih podatkov o obstoju ali delu skupin in posameznikov.

Samo v Buenos Airesu je druga Sloga ponovno izdala telefonski imenik (brez naslovov) slovenskih ustanov in posameznikov, nepopoln, a vendar silno koristen; v Clevelandu so nedavno izdali seznam slovenskih društev in ustanov. *Ameriška Domovina* objavlja imenike društvenih odborov, a ne pride preko dveh ducatov.

Bralci nam pišejo...

Wilmette, Ill. — Cenjeno uredništvo Ameriške Domovine! Ker bo moja naročnina za list *Ameriška Domovina* kmalu potekla, vam danes prilagam ček za \$40. To je \$28 za nadaljnjo naročnino, ostanek pa naj bo v pomoč listu.

Obenem vam tudi čestitam tako lepemu uspehu vašega piknika. Je res zanimivo, kako se ljudje potrudijo pri vsaki dobri stvari. Res, vsa čast vsem!

V imenu Slomškovega krožka v Chicagu, Ill. tudi iskreno čestitam zaslužnemu g. Johnu Petriču k vsem njegovim uspehom. Je res osebnost, ki ga bo težko nadomestiti. Zato, John, še na mnoga leta!

Gizella Hozian

Iskrena hvala za lepe besede in podporo listu!

Milwaukee, Wis. — Spoštovani! Oprostite, da se vam nisem pravočasno oglašila pri poravnavi naročnine. Hvala za pošiljanje *Ameriške Domovine* kljub temu, da ni bila o pravem času plačana! S spoštovanjem

Frances Gorenc

V naši pisarni čakajo precej časa in naročnika ponovno obvestijo glede poravnave naročnine, predno list ustavijo.

Orinda, Kalif. — Cenjeno uredništvo! Priložen je ček za mojo letno poravnavo *Ameriške Domovine*. List je v moje veliko zadovoljstvo, ker je v njem veliko branja, čeprav pride malo pozno, a se ne da pomagati. Je pač naš list. Iskrene pozdrave uredništvu in vsem bralcem lista!

Josephine Slanich

Toronto, Ont. — Tukaj vam pošiljam naročnino za eno leto, ostalo naj bo za sklad. List rada berem, samo dosti je angleško, pa ne razumem. Prišla sem v Kanado že starejša, mogoče bo kaj pozneje bolj slovenski ta naš list. Vse v upravi in uredništvu lepo pozdravljam, enako tudi bralce *Ameriške Domovine*.

Angela Platnar

Tisti, ki jih slovenske zadeve zanimajo, si naslove in telefonske številke posredujemo, brez njih je vzdrževanje stikov zaradi velikih razdalj nemogoče. Ne srečujemo se na cesti ali pri kosilu, na delovnih mestih ali pri priložnostnih prireditvah. Stiki so in ostajajo indirektni tudi zato, ker je velik del slovenskih kulturnih delavcev v ZDA daleč od organiziranih slovenskih skupnosti, povečini izven Chicaga in Clevelanda, San Franciska in Milwaukeeja, to je krajev, ki slove po večjih slovenskih naselbinah.

(Dalje prihodnji torek)

Toronto, Ont. — Drago uredništvo! Tukaj vam prilagam denarno nakaznico za enoletno naročnino za *Ameriško Domovino*, kar je več, pa naj bo v dar listu. Z A.D. sem kar zadovoljen in list zmeraj težko čakam, ker je v njem dosti zanimivih stvari.

John Jager

Toronto, Ont. — Cenjeno uredništvo! Zahvaljujem se za pošiljanje časopisa, ker ga z veseljem dobivam že mnoga leta. Prvo leto mi ga je pošiljal moj stric iz Wisconsina, L. Samsa, ki že leta počiva v grobu. Pošiljam zopet naročnino za eno leto, kar je več naj bo v pomoč A.D. ali drugim potrebam pri tiskarni. Pozdravljam vse čitatelje *Ameriške Domovine*, prijatelje in znance širom sveta!

Joe Kastelic

Wadsworth, O. — Spoštovani! Pošiljam vam naročnino za eno leto, in kar je več, je za tiskovni sklad. Z *Ameriško Domovino* sem zadovoljna; zelo je obogatela z novicami. Bog jo živi še na mnoga leta. Z lepim pozdravom vsem skupaj, ki sodelujete pri listu.

Stefanija Dornick

Lethbridge, Alta. — Spoštovano uredništvo in uprava *Ameriške Domovine*! Priloženo vam pošiljam denarno nakaznico za enoletno naročnino lista *Ameriška Domovina*. List zelo rad prebiram, samo škoda je, da prihaja v naše mesto s precejšnjo zamudo. Upam pa, da se bodo poštna razmere v bodoče izboljšale. Želim vam še v naprej uspeha pri vašem delu in Vas kakor tudi vse naročnike po Ameriki in širni Kanadi prav lepo pozdravljam.

Anton Dimnik

Hvala Vam za prijazne in spodbudne besede. Enako seveda tudi drugim našim naročnikom, ki pišejo krajše ali daljše pripombe, običajno ob poravnavi naročnine. Ako boste ob taki priliki dodali kakšna vprašanja, skušal bom odgovoriti. Ur.

South Holland, Ill. — Spoštovano uredništvo! Mislim, da mi bo kmalu potekla naročnina na našo priljubljeno *Ameriško Domovino*. Zato prilagam ček s prošnjo, da mali presežek uporabite v korist lista. Zahvaljujem se vsem vam, ki se trudite, da je naš list na tako lepi višini in še posebno vsem požrtvovalnim dopisnikom!

Vaš vdani

France Šešek

**Rojakil Priporočajte
Ameriško Domovino
svojim slovenskim
prijateljem in znancem!**

ANDREJ KOBAL

SVETOVNI POPOTNIK PRIPOVEDUJE

(nadaljevanje)

Mnogo primerov je bilo razkrinkanih, a več oseb je bilo po konzulovem mnenju vrinjenih v ameriške vojne, diplomatske in gospodarske uprave, kjer so ostali nepoznani. Našel je 86 špijonažnih primerov pred sodišči v preteklih šestih letih; od teh je bila polovica čeških, nekateri kriminalnega značaja sabotaže in umorov.

Brezdvomno najbolj zavraten in divjaški je bil poizkus, o katerem se je javno vedelo, zastropiti uslužbenca *Radio Free Europe* v Münchnu. Špijoni so v restavraciji urada zamešali v namizno sol smrtonosen strup. Vest je enega med njimi pekla, da je poizkusne morilce trenutno pred obedom izdal in vse izpovedal.

Konzul mi je navedel druge grde primere. Med tako imenovanimi češkimi agenti so bili v precejšnji meri pobegli ali izgnani sudetski Nemci in ljudje, primorani špijonirati, ker so režimi v njih domovini držali sorodnike kot talce in jih tako moralno prisilili k nelepemu delu.

V konzulovi družbi sem se lahko sestel s sestro Johna F. Dullesa, ministra za zunanje zadeve. Njo sem bil spoznal že v Washingtonu. Po nekem družabnem sestanku je prišla dvakrat na moj dom, da se posvetuje o svojem sinu, ki je imel neprimernosti s študijami v političnih vedah na univerzi.

Zaskrbljena vdova, katero sem imel za bolj modro in morebiti bolj sposobno kot njena mogočna brata v ameriški vladi — oba sem osebno poznal — se mi je zahvaljevala v imenu sina za nasvete pred dvema letoma. Ona je precej povojnih let preživela na Nemškem v uspešnem prizadevanju za gospodarsko obnovo države in v tem oziru imela skoroda odločilno besedo.

Frankfurt je od leta 1945, ko sem ga videl v razdejanju, silno oživel. Razvalin ni bilo več videti. Nemci so pač pridni in odločni ljudje. V dneh našega obiska so neuradno praznovali obletnico vstaje proti komunističnemu režimu v Vzhodni Nemčiji. Vse je obhajalo spominski dan. Ko smo zgodaj zjutraj šli na postajo, peš, da se odpeljemo na letališče, so bile ulice še polne ljudi, ki so prihajali iz gostiln, onemoglih pijancev na vsakem koraku.

Na Dunaju tri dni. Nada, s tradicionalno hercegovsko mržnjo do vsega habsburškega, si je vendar hotela ogledati dvorce vladarjev, ki so končno postali muzeji za ljudsko razvedrilo in preučevanje preteklosti. Ko smo šli skozi Schönbrunn in starj cesarski dvor sredi mesta, je izrekla to opazko: »Znali so živeti, vladati pa ne.«

Na Dunaju je bil naš gostitelj polkovnik Mihael Kovačević, katerega sem omenil v poglavju o poslovanju v Kairu. Ta, po postavi najvišji letalec v ameriškem vojnem letalstvu, nas je vodil po mestu in razkazoval zanimivosti. Uslužnost je hotel izkazati »tetki« Nadi, ki je nekoč oskrbovala njega in njegovega bratca Arija, ko je v Dekalbu, Illinois, umrla njuna mati.

Oba Kovačevića sta bila že pri rojstvu velikana; 14 in 15 funtov težka, sta bila unikum v medicinski zgodovini. Ameriško časopisje je pisalo o teh nenavadnih novorojenčkih v družini jugoslovanskih priseljencev. Nada je bila s Kovačevići v daljnem sorodstvu in orjak Mihajlo je storil vse, da smo se tudi na Dunaju počutili doma.

Nečaka Venceljna v Welsu v Gornji Avstriji nisem videl že mnogo let. Hotel sem ga presesteti. Odpeljal sem se z družino vred skozi rusko cono.

Vlak je bil natrpan z ruskim vojaštvom.

Sinova sta za trenutek šla iz našega vagona, midva z Nado pa sva stopila v jedilni vagon. Sinova naju nista mogla najti na vlaku in sta zbegana mislila, da so naju mogoče odvedli sovjeti, ker se je v tistih časih v Avstriji splošno govorilo, kako Rusi s silo odpeljujejo Amerikance in druge ljudi. Prestrašena, misleč, da sva ugrabljena, sta izstopila v Linzu, ki je bil pod ameriško okupacijo, ter se javila na vojaški policiji.

Nič manj ni zaskrbelo Nado in mene, ko sva v Welsu izstopila brez sinov, a telefonski klic vojaški policiji je vse štiri pomiril. Venceljna in soprog smo našli v siromašnem stanju. Oba smo odpeljali na Dunaj in ju nastanili poleg naših sob v hotelu Bristol.

Na Dunaj je prišel s hčerko Ljubico tudi Nadin brat zdravnik Stojan Čupković iz Zagreba. Obvestila ga je pravočasno o našem prihodu na Dunaj in ni imel težav dobiti potnega dovoljenja, čeprav se je tiste čase govorilo, da je bila vlada preprečevala izhod iz dežele. Imel je drug težave. Bil je bolehen in skoro slep od trpljenja med vojno; zanj je bilo potovanje prenaporno. Nastanil sem oba v našem hotelu.

Seznajati se s sorodniki je veselje. Fanta sta spoznala strica, sestrično in dva bratrance, Nada svojo nečakinjo in mojega nečaka, jaz njenega brata in hčerko, Mihajlo skoro vse. Veselje pa ni moglo biti pristno: mi smo imeli vsega, skoro bi dejal v izobilju, oni, najbližji so živeli v hudem pomanjkanju najbolj nujnega za preživetje — vsakdanjega kruha. Ni bilo treba pripovedovati, le preveč je bilo vidno na gostih.

Stojan je bil srečen od razburjenja nad veselimi snidenjem, zato ni mogel jesti; njegova hčerka, Vencelj in žena pa so po prvi večerji zboleli. Želodci niso bili vajeni zadostne in tečne hrane. Darila niso olajšala težke zavesti, da se morajo vrniti v borno življenje.

V Rimu smo ostali tri dni, prenočevali v hotelu Hassler, si ogledovali večno mesto in obedovali pri črnogorski Bosiljki, sorodnici kraljice Helene in bivši dvorni dami. Njo sem že omenil v odstavkih o bolgarski kraljici Joani, ne pa njenega v novih razmerah zakotnega življenja.

Republikanska vlada Italije ji je sicer zagotovila pokojnino in skromno stanovanje, a bogati, dasi izgnani kraljevski sorodniki so jo čisto pozabili. Ni pa bila pozabljena od nekaterih drugih obubožancev nekdanjega mogočnega plemstva. Iz njenega pripovedovanja je bilo vidno, da je v Rimu živela, bolje rečeno stradala, nemalo teh ljudi. Komtese in baronese so prihajali k nji na čaj in lačne pojedle vse, kar je Bosiljkina služkinja prinesla na mizo. Služkinje bi sicer ne premogla, toda ta ji je stregla vse življenje in je na starost ni

hotela zapustiti; ostali je pri nji brezplačno.

Po naključju sem bil z Nado deležen čajanke tega obubožanega plemstva. Med gosti je bil grof, ki se mi je predstavil kot potomec Močeniga, doža beneške republike. O izvoru svojih prednikov pred beneško slavo ni vedel, razen da so Mocenigi (Močnik - Močnik?) bili trgovci in ladjedelci.

Nič pa mu ni bilo sitno razlagati o življenju njegove in drugih plemiških rodbin v povojni Italiji. Dobri časi so za nekdanje številne aristokrate že davno minuli, povojna doba pa je z njihovimi privilegiji pometla.

Pod kraljevino in Mussolinijem je plemski naslov vsaj služil družabno. Obubožanemu grofu ali baronu se ni bilo treba bati za preživetje, mi je pravil gost. Sam naslov mu je pomagal do napredovanja v vojni ali vladni službi in do ugleda v meščanskem življenju.

Toda za službe se je redko kdo navduševal. »Mi smo paraziti,« je rekel grof skoro s ponosom. »Nam ni za delo, plemiška narava je v krvi, četudi stradamo.« Dame so se hihitale v priznanje, ko mi je tako govoril.

Njegove besede so me spomnile izreka črnogorskega »vojvode« na Škotskem, —

»da mi ni treba raditi.« Oni je bil seveda praktičen, ampak plemstvo v modernih časih ne pomeni praktičnosti, zato so mnogi rajši ostali berači, le da ne bi onečastili stanu z delom, ki se spodobi le za ljudi brez visoko zvenceh naslovov.

Grof me je presenetil s slovensko govorico, ki mu je šla dokaj gladko. Pod Mussolinijem je brez posebnih zaslug ali sposobnosti kot plemič, kar je brez obotavljanja priznal, dosegel čin polkovnika. Med vojno je služil v Trbižu in po Slovenskem do revolucije ter se tod naučil jezika. Z nasmehom je rekel, da je bil to njegov edini truda vredni uspeh v življenju.

O treh dnevih v Atenah bi opisal sledeče: prvi dan velikansko navdušenje, da bi si vse ogledali, drugi dan utrujenost, tretji dolgočasje in pritoževanje nad vročino ter premastno in preveč popokrano hrano.

Arheologija (starinoslovje) ne utruja učenjakov te stroke, toda za nas je bilo dovolj ogledati si Partenon, amfiteater in druge razvaline klasičnega slovesa. Mogoče bi se v hladnejšem letnem času ne bili tako hitro naveličali mesta, ki je po zunanosti evropsko ali sredozemsko, a po prebivalstvu in vpijoči kramariji orientalsko.

(se nadaljuje)

**Za zanesljivost in stvarnost cen
pri "kupovanju" ali prodaji
Vašega rabljenega avtomobila
se Vam priporoča
slovenski rojak**

**Frank Tominc lastnik
CITY MOTORS**

5413 St. Clair Ave.

tel. 881-2388

— NAROČILNICA —

Želim postati naročnik časopisa »Ameriška Domovina«
Združene države:

_____ Za eno leto — \$28.00.
_____ Za pol leta — \$14.00.
_____ Za tri mesece — 8.00.

Kanada in druge dežele izven ZDA:

_____ Za eno leto — \$40.00.
_____ Za pol leta — \$25.00.
_____ Za tri mesece — \$15.00.

Petkova izdaja:

_____ \$15.00 na leto v ZDA.
_____ \$20.00 na leto v Kanadi in drugih deželah.

IME _____

NASLOV _____

PROSIMO, PIŠITE RAZLOČNO!

MULLALLY POGREBNI ZAVOD

Nahaja se med Memorial Shoreway in
Lake Shore Blvd.

365 E. 156th St.

KE 1-9411

- Vse predpriprave v naši posebni privatni sobi.
- Vera, narodnost in privatni običaji upoštevani.
- Parkirni prostor. Zračevalni sistem.

24 urna ambulančna posluga in aparat za vdihavanje kisika.